

ledning tillade mig at fortsætte et Moment, som den ærede 5te Landstingsmand for 2den Kredts (B. Christensen) fremhævede, at dersom man meente, at intet Forhold, der hidtil havde været underlagt Regjeringens umiddelbare Bestyrelse og ordnet ved dens kongelige Forordninger og Love, skulde kunde overføres til privat Bestyrelse, naar det vedkom et særligt Samfund i Staten, uden at der udtrykkeligt udtaltes en Ophævelse af de Love, som forhen derom vare givne, saaledes, at de ophørte at være Love og gif over til at være blotte Statuter — dersom det skulde være nødvendigt, vilde det næsten blive umuliggjort, at den lovgivende Magt kunde give saadanne særlige Anliggender efterhaanden ud af sin Haand, hvilket dog vil være til stort Gavn for disse særlige Anliggender. Det er nemlig aabenbart, at naar Staten vilde give et saadant Anliggende, der før havde været under dens umiddelbare Bestyrelse, skjøndt det i Grunden mere vedkom et særligt Samfund, ud af sin Haand og til dette Selstabs sagkyndige Bestyrelse, saa overgav den det bestandig i en Tilstand, som var ordnet i Forveien ved en maaskee lang Række Forordninger og Love. Dersom den lovgivende Magt nu vilde ansee det for en Nødvendighed med det Samme at ophæve disse Love som Love og kun fastsætte dem som Statuter, saa vilde den gjøre Tilstanden aldeles vakkende, saa at den overgav ikke en fast og ordnet Tilstand til fremtidig videre Udvikling, men overgav en løsnet og uordnet Tilstand. Det vilde være særdeles vanskeligt i ethvert saadant givet Tilfælde at skjelne nøie og bestemt imellem, hvad der ophævedes som Lov og gif over til Statut, og hvad ikke; thi i de Love og Forordninger, som før have ordnet saadanne Forhold, er der Bestemmelser, som ibeligt maae hvile paa Statslove, sammenblænde med andre Bestemmelser, som kunne gaae over til at være Statuter; men de ere saa nøie forenede med hinanden, at det vilde blive et overordentlig vanskeligt Arbejde ved en paa eengang givne Grændsebestemmelse at adskille dem. Der vil saaledes for det Meste være bestemt visse Forretninger, som Statens Embedsmænd have saavel med Hensyn til de ydre Anliggender som med Hensyn til de indre Anliggender. Men naar disse nu ved en almindelig Udtalelse

bleve ophævede som Love og kun fastsætte som Statuter, saa var med det Samme den Grund bortfalden, som gav Statens Embedsmænd baade Pligt og Ret til at virke i disse Forhold, og naar der saaledes var givet Amtmanden, naar der var givet Amtsforvalteren, naar der var givet Herredsfogden, naar der var givet Institutioner som Amtsraad eller Sogneforstanderskab en vis Virksomhed i disse indre Forhold, saa vilde den være aldeles rhytet og dens Grund være ophævet. Saaledes vilde ikke et lovordnet Forhold, men et i høi Grad vakkende Forhold blive overgivet til den nye Bestyrelse; og dette vilde jo være høist farligt for de paagjældende Sager. Det maa da efter min Formening, dersom efterhaanden en Decentralisation af saadanne Anliggender skulde opnaaes, staae i den lovgivende Magts Haand at give dem fra sig i den hidtil ordnede Tilstand til en ny Ordning af den Bestyrelse, som den ved Lov indfætter. Naar jeg nu gaaer over fra den almindelige Betragtning til det, som her udtrykkeligt foreligger, saa vil man see, at netop hvad jeg har sagt vil ogsaa passe paa dette Forhold. Dersom et Udvalg, som muligt bliver nedsat, skulde paatage sig at skjelne imellem, hvad der er de indre Anliggender, og hvad der vedbliver at være den lovgivende Magt umiddelbart underlagt, saa vilde det være et overordentlig vanskeligt Arbejde, som den meget ærede Justitsminister ogsaa udtalte ved anden Behandling. Det maa hellere i ethvert enkelt Tilfælde blive Gjenstand for Overveielse af Repræsentationen, og for omhyggelig Overveielse af Justitsministeren, om det, der foreligger, kan regnes til de indre Anliggender eller ikke; men paa eengang at ville afliniere det vilde føre til, at nogle Anliggender, som burde regnes med, vilde blive udelukkede og andre maaskee vilde blive medoptagne uden Grund. Saa meget farligere vilde det være nu at give en saadan Grændsebestemmelse, som Udvalget, naar det havde opstillet den, kun vilde kunne overlevere den til en eneste Behandling her i Thinget, og der, som man da vilde troste sig med, at naar vi saaledes sendte Sagen mindre vel overveiet fra os, saa kunde det andet Thing rette de Feil, vi muligen havde begaaet, da troer jeg, at det vilde være mindre overeensstemmende med Landstingets Værdighed saa-